

Логіка капіталу

Ален де Бенуа

Політономія - 2003-08-31

На початку червня 2001 року Міхаель Роговскі, президент Союзу німецьких промисловців, висунув вимогу впустити до ФРН ще більшу кількість іммігрантів, більшу навіть, ніж це було передбачено імміграційною комісією німецького уряду. Він вважає за можливе щорічно приймати від 300 000 до 400 000 іноземних найманих робітників, заявив Роговскі в інтерв'ю „Берлінер Цайтунг”. Декілька тижнів перед цим президент Союзу роботодавців Дітер Гундт пояснив, що в майбутньому Німеччина все більше і більше залежатиме від іноземної робочої сили.

Так само у Франції Паризька палата промисловості та торгівлі висловила за те, щоб залучати робочу силу з-за кордону. У той час як Дені Готьє-Сованьяк, речник профспілки металообробної та гірничодобувної промисловості, вважає, „що було б розумно повернути міграційні потоки в протилежну сторону”, Жан-Луї Жіраль, уповноважений спілки підприємців Medef, проголошує: „Наш запас іноземних найманих робітників потребує поповнення”. Також і в Італії Спілка торгових палат виступає за те, щоб ширши відкрити кордони для „кваліфікованих іммігрантів” і збільшити квоти для видачі дозволів на роботу. Подібні речі чути також з Іспанії.

Ще донедавна мікроскопічні лівацькі групи та прихильники „світу без кордонів” були єдиними, хто відкрито висловлювалися за імміграцію. Сьогодні до них приєдналися й роботодавці. Таким чином ми повернулися до стану, який панував на початку 60-х років. Вже тоді роботодавці подбали про те, щоб перші масивні хвилі імміграції заповнили Європу. Цим вони хотіли пригальмувати необхідні збільшення зарплатні та покращення умов роботи у деяких галузях.

Сьогодні необхідність масової імміграції пояснюється з одного боку „браком робочої сили” у певних галузях, а з іншого станом демографічної кризи, яку в даний момент переживають більшість європейських країн.

Навіть якщо погодитися з тим, що не кожна людина може виконувати будь-яку роботу, то все одно перший аргумент з огляду на високий рівень безробіття є чистою маячнею. Уповільнення економічного росту постійно збільшує ряди безробітних. Хіба можна у такому випадку говорити про „брак робочої сили”? Хіба не було б кращим вирішенням даної проблеми підняти зарплати у менш привабливих професіях чи дати можливість перекваліфікації та навчання для людей, старших ніж 50 років (як для найманих робітників, так і для безробітних). Так можна було б вирішити цю проблему, поставивши на перше місце інтереси місцевих безробітних.

Те, що демографічний розвиток викликає занепокоєння, не заперечує ніхто. У більшості країн Європейського Союзу рівень народжуваності лежить нижче процентного рівня, необхідного для оновлення населення. Навіть в Іспанії та Італії, католицьких країнах з

традиційно високим рівнем народжуваності, цей рівень впав на 1,2 дитини на жінку. При збереженні такого темпу Німеччина до 2050 року втратить 11 процентів свого населення, Австрія — 14 процентів, Іспанія — 24, а Італія — 28.

У самій Німеччині спад населення може досягти 20 млн. людей. В цілому Європа на протязі півстоліття втратить 40 млн. мешканців. Вже сьогодні ми на 70 відсотків завдячуємо зростанню населення імміграційному рухові. Разом з тим, що середня тривалість життя також зростає, це приведе до старіння населення: буде все менше працюючих, які муситимуть забезпечувати життєві стандарти населення та покривати витрати старіючих пенсіонерів.

Вірити в те, що залучення іноземних найманих робітників може допомогти в даній ситуації, нема підстав. При цьому забувають, що іммігранти також старіють, і що раніше чи пізніше обов'язково виникне питання, хто платитиме пенсії новоприбулим, коли вони вже не зможуть більше працювати. Єдино можлива відповідь, яку на це питання можуть дати роботодавці, звучить так: прийняти в країну ще більше іммігрантів. Їхня кількість зростатиме і зростатиме, так що ми опинимося в безкінечній імміграційній спіралі.

Такими будуть наслідки сценарію, який опублікувала ООН у березні 2000 року. Щоб зберегти сучасне співвідношення чотири або п'ять працюючих на пенсіонера, згідно досліджень, Європейський Союз потребуватиме в найближчі 50 років 700 млн. додаткових іммігрантів. Це означало б щорічний наплив 12,7 млн. людей. Для Франції ця потреба до 2050 року оцінюється в 91 млн. іммігрантів (1,7 млн. щорічно) — це більша кількість, ніж усе населення магрибського регіону! Ліволіберальний демограф Ерве Ле Бра навіть вирахував, що — якщо взяти за основу підрахунки ООН, які він сам вважає абсурдними — до кінця 21 століття до Франції муситимуть прибути більш ніж півмільярда людей, щоб зберегти сучасний рівень пенсій! Отже, ми маємо справу з повною маячнею.

Дійсність є набагато прозаїчніша. У той час як роботодавці б'ють в рекламні барабани за розширення імміграції, вони здобувають нові засоби, щоб чинити тиск на ринок праці. Вони хочуть зайняти погано оплачувані місця новоприбулими, оскільки останні не мають якихось особливих потреб: будучи більш беззахисними та не маючи якихось певних перспектив, вони ставлять набагато менші вимоги, ніж місцеві. Так як і сорок років тому роботодавці намагаються рекрутувати робочу силу за найнижчими розцінками та примусити іноземну робочу силу грати роль буфера. Одним словом, тут йдеться про те, щоб зробити ринок робочої сили „гнучкішим” та зекономити та зарплатнях.

Впадає в очі те, що роботодавців у їхніх розрахунках цікавить тільки одна єдина складова, а саме економічна. Вони взагалі не задумуються над комплексом проблем, які йдуть нога в ногу з імміграцією; такі фактори як культура, розвиток міст, суспільне життя, екологія чи внутрішня безпека їх не цікавлять.

Розглядати людські індивідууми лише як продуцентів та споживачів, а працездатне населення як „запас” робочих сил, який завжди можна поміняти; колективні інтереси суспільства звузити до економічного виміру — все це повністю відповідає капіталістичній логіці *laissez faire, laissez passer* та швидкої, недовгочасної вигоди. Ліберальний капіталізм вважає політичні та культурні границі несуттєвими за визначенням. У його розумінні люди є практично однаково цінні продуктивні одиниці; його не цікавлять їхне

походження та соціокультурна приналежність. Його не цікавить ніщо, крім збільшення прибутку на світовому ринку, він намагається навіть суспільні звичаї зробити товаром.

У час зустрічі восьми в Генуї варто було б нагадати, що по відношенню до імміграції крайні ліві та прихильники економічного лібералізму дійшли до майже ідентичних висновків, таким чином радикальна лівиця віддає перевагу солідарності з роботодавцями, замість того щоб виражати волю народу.

Тому, хто говорить про імміграцію, не згадуючи при цьому логіки капіталу, — краще мовчати. І навпаки.

Перекладено за: *Alain de Benoist Seltsame Bettgefährten. Wer von Einwanderung redet, darf von der Logik des Kapitals nicht schweigen // Junge Freiheit 30/0120 Juli 2001*

Переклав Олег Яцків

Джерело: МЛ “Бриколаж”, м. Львів